

Sygn. akt IV KO 117/20

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **W. P.**

oskarżonego z art. 231 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 listopada 2020 r.,

wystąpienia Sądu Rejonowego w O.

o przekazanie sprawy o sygn. akt II K (...),

do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł.

UZASADNIENIE

W dniu 14 października 2020 r. do Sądu Rejonowego w O. wpłynął akt oskarżenia, w którym zarzucono W. P. popełnienie dwóch przestępstw, które zakwalifikowano z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 216, poz. 1584 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. Postanowieniem z dnia 23 października 2020 r., sygn. akt II K [...], Sąd właściwy do rozpoznania sprawy wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazano, że oskarżony jest prokuratorem Prokuratury Rejonowej w O., jest zatem dobrze znany sędziom Sądu Rejonowego w O., z którymi pozostawał w relacjach służbowych i

towarzyskich, jest osobą powszechnie znaną miejscowej społeczności, a nadto w akcie oskarżenia zawnioskowano do przesłuchania jako świadka m.in. Prezesa Sądu Rejonowego w O. oraz żonę oskarżonego, która jest zatrudniona w Sądzie właściwym jako Inspektor Danych Osobowych, zaś poprzednio przez wiele lat była Dyrektorem Sądu Rejonowego w O. W ocenie Sądu przedstawione okoliczności mogą stwarzać w opinii publicznej przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy, a zatem interes wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem omawianej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego w O. zasługuje na uwzględnienie, ponieważ wszystkie przywołane w uzasadnieniu postanowienia argumenty, poza faktem, że oskarżony jest w miejscowej społeczności osobą znaną, są przekonujące.

Instytucja właściwości delegacyjnej związanej z dobrem wymiaru sprawiedliwości (art. 37 k.p.k.) ma charakter wyjątkowy i zważywszy, że przepisy o właściwości miejscowej i rzeczowej mają charakter gwarancyjny, winna być interpretowana ściśle. Okoliczności związane z osobą oskarżonego, miejscem jego służby, relacjami z sędziami orzekającymi w Sądzie Rejonowym w O., a także odnoszące się do niektórych osób zawnioskowanych do przesłuchania w charakterze świadków, mogą rodzić przekonanie w opinii publicznej, iż sąd właściwy do rozpoznania sprawy nie może tego uczynić w sposób bezstronny, wolny od uprzedzeń, czy nacisków. Nie chodzi przy tym o rzeczywistą zdolność stanowiących Sąd sędziów do bezstronnego rozpoznania sprawy, bowiem nie ma w tej mierze żadnych przesłanek, by w niezależność Sądu i niezawisłość sędziów wątpić, lecz o uzasadnioną w odbiorze społecznym, związaną z przytoczonymi przez Sąd okolicznościami, możliwość postawienia takiego zarzutu. W sytuacji, w której oskarżony jest prokuratorem pełniącym służbę na terenie właściwości miejscowej Sądu, przed którym zawisła sprawa, utrzymuje z sędziami kontakty służbowe i towarzyskie, a w sprawie jako świadkowie mają być przesłuchani pracownicy sądu, w tym jego prezes, dobro wymiaru sprawiedliwości nakazuje przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu i to ze

wskazaniem sądu znajdującego się na terenie właściwości miejscowej innego sądu apelacyjnego.

Kierując się powyższym orzeczono, jak na wstępie.